

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Dnes jsem s vámi zvláštním způsobem a přináším vám své mateřské požehnání míru. Modlím se za vás a přimlouvám se za vás u Boha, abyste pochopili, že každý z vás je nositelem míru. Mír nemůžeme mít, když vaše srdce není v míru s Bohem.

Proto dítky, modlete se, modlete se, modlete se, protože modlitba je základem vašeho míru.

Otevřete své srdce a dejte Bohu čas, aby On byl vaším přítelem. Když se vytvoří pravé přátelství s Bohem, žádná bouře ho nemůže zničit. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Zesnutí Panny Marie

Jan Pavel II. při generální audienci 25. června 1997

“Když koncil vypráví o závěru Mariina pozemského života, používá výrazů z bully “Definování pravdy víry o Nanebevzetí” a tvrdí, že když konečně neposkvrněná Panna, která byla uchráněna od jakékoliv poskvrny dědičné viny, dokončila svůj pozemský život, byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy.

Touto formulací dogmatické konstituce - Lumen gentium - Světlo národů - následuje koncil mého ctihodného předchůdce Pia XII. a nevyslovuje se o otázce Mariiny smrti. Pius XII. však nemínil popírat fakt smrti, nýbrž jen nepovažoval za vhodné slavnostně vyhlásit smrt Matky Boží jako pravdu, kterou mají přijmout všichni věřící. Někteří teologové totiž zastávali názor, že Panna Maria byla vyňata ze smrti a přešla přímo z pozemského života do nebeského. Nicméně tento názor je neznámý až do 17. století, zatímco ve skutečnosti existuje společná tradice, jež vidí v Mariině smrti její uvedení do nebeské slávy.

Je možné, že Maria z Nazareta zakusila ve svém těle drama smrti? Uvažujeme-li o Marii a jejím vztahu k božskému Synu, zdá se oprávněné odpovědět kladně, protože Kristus umřel a bylo by obtížné zastávat opak pro Matku. Tímto způsobem uvažovali Otcové církve, kteří v tomto bodě neměli pochybnosti, stačí citovat Jakuba ze Sarugu, podle něhož, když pro Marii nadešel čas jít cestou všech generací, to je cestou smrti, sbor dvanácti apoštolů se shromáždil, aby pohřbil požehnané panenské tělo. Svatý Modest z Jeruzaléma nejprve ze široka hovoří o přebáleném usnutí nejslavnější Bohorodičky a svou chválu uzavírá velebeném zázračného zásahu Krista, který ji vzkřísil z hrobu, aby ji vzal s sebou do slávy. Svatý Jan Damascenský se ptá, jak to, že ta, která při porodu prošla nad všemi hranicemi přirozenosti, nyní se podrobuje jejím zákonům a její neposkvrněné tělo je podrobena smrti? A odpovídá - bylo jistě zapotřebí, aby smrtelná část byla odložena, aby se oděla nesmrtelností, neboť i pád přirozenosti neodmítl zkušenost smrti. On totiž umírá podle těla. Smrtí ničí smrt. Porušení uděluje neporušenost a z umírání činí pramen vzkříšení.

Je pravda, že ve Zjevení je smrt představována jako trest za hřích, nicméně fakt, že církev hlásá, že Maria byla osvobozena od prvotního hříchu pro zvláštní Božskou výsadu, nevede k závěru, že dostala také tělesnou nesmrtelnost. Matka nepřevyšuje Syna, který přijal smrt. Dal jí nový význam a přeměnil ji na nástroj spásy. Maria byla zařazena do výkupného díla a přidržena ke Kristově spásonosné oběti, aby mohla sdílet utrpení a smrt se zřetelem na vykoupení lidstva. Také pro ni platí, co Severus z Antiochie tvrdí o Kristu. Jak by mohlo dojít ke vzkříšení bez předcházející smrti? Maria musela sdílet především Kristovu smrt, aby mohla mít účast na jeho zmrtvýchvstání.

Nový zákon neuvádí žádnou zprávu o okolnostech Mariiny smrti, toto mlčení vede k předpokladu, že k ní došlo normálně, bez nějaké zvláštnosti hodné zmínky. Kdyby tomu tak nebylo, pak by zpráva o tom nemohla zůstat současníkům skrytá a nedojít nějakým způsobem až k nám. Pokud se týká příčiny Mariiny smrti, nezdají se odůvodněné názory, které by u ní chtěly vyloučit přirozené příčiny. Mnohem důležitější je hledání duchovního postoje Panny ve chvíli jejího odchodu z tohoto světa.

V tomto ohledu sv. František Saleský zastává názor, že k Mariině smrti došlo následkem “vytržení lásky”. Mluví o umírání v lásce, kvůli lásce a skrze lásku a dochází k tvrzení, že Matka Boží umřela láskou ke svému synu Ježíšovu. Ať to byl jakýkoliv organický nebo biologický fakt, který z tělesného hlediska způsobil, že v Mariině těle ustal život, lze říci, že přechod z tohoto života do druhého byl pro Marii dozráním milosti ve slávě. Takže nikdy, stejně jako v tomto případě, nemohla být smrt pojímána jako usnutí.

U některých Otců církve nacházíme líčení, jak sám Ježíš přichází ve chvíli smrti vzít Matku, aby ji uvedl do nebeské slávy. Představují tak Mariinu smrt jako událost lásky, která ji přivedla k jejímu božskému Synu, aby sdílela jeho nesmrtelný život. Na konci své pozemské existence Maria zakusila jako Pavel a více než Pavel touhu, aby byla zbavena těla a mohla být navždy s Kristem. Zkušenost smrti obohatila Pannu tím, že prošla společným osudem lidí, a proto je sto mnohem účinněji vykonávat své duchovní mateřství vůči těm, kteří dospívají k vrcholné hodině života.”

(Podle Vatikánského rozhlasu)

Při vzájemných pozdravech mezi Janem Pavlem II. a skupinami poutníků z různých koutů světa pozdravil Svatý otec i naši skupinu:

„Milí poutníci z České republiky, nejlepší oslevou sv. Vojtěcha je následovat jeho příklad. Uskutečňovat to, co vyjadřuje celý svým životem. Ničemu nedávat přednost před Kristem vede k rostoucí lásce k Bohu, k ochotě šířit nově radostnou zvěst a už i v nynější době žít v pravdě, kterou je Kristus. Z celého srdce žehnám vám i vašim drahým ve vlasti. Chvála Kristu!“

Myšlenka na neděli

Nepoznaný prorok

Zamyšlení nad úryvkem Mk 6,1-6

Odkud to ten člověk má?

Dnes tě Ježíš zavede do svého domova, kde žil od dětství celých třicet let. Spíše než zamilovaná místa, k nimž se pojí milé vzpomínky, chce ti však názorně ukázat největší nebezpečí, které může ohrožovat tvůj duchovní život. Tato lekce je pro tebe tím důležitější, čím déle si myslíš, že již dlouho žiješ v Ježíšově blízkosti, čím více jsi přesvědčen, žeš jej za tu dobu dobře poznal. Pros Ducha svatého, aby ses uměl otevřít před Bohem i před sebou.

Vstup s Ježíšem do nazaretské synagogy k sobotní bohoslužbě. Ježíš otvírá Písmo a čte: Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst... “Dnes se naplnilo toto Písmo...”(1)

Pozoruj Ježíšovy krajany. Poslouchají nejdříve s uspokojením, ale jen potud, pokud se jich kazatelova slova osobně netýkají. Nepřišli se totiž zamyslet sami nad sebou, přišli si poslechnout svého známého. Ale tento jejich rodák si začíná příliš dovolovat. Co si to myslí? Kde se to v něm vzalo? Copak tu nežil s námi po celou tu dobu jako jeden z nás? Je to přece příbuzný těch lidí, kteří tu jsou stále mezi námi!

Ti, kteří jsou si zcela jisti, že jej velmi dobře znají, protože s ním žili v jedné obci po celá léta, jsou najednou překvapeni.

Je to smutné, že ačkoliv jim byl tak dlouho docela nablízku, mají nakonec z jeho přítomnosti nejmenší užitek. Mohli by si pokládat za čest, že v jejich středu vyrůstal tak velký prorok a divotvůrce. Ale to by mu museli dát za pravdu a opustit své dosavadní sebevědomí a sebejistotu. Ne. Tento syn tesařův se nevejde do jejich představ.

Pokus se jim vysvětlit, kdo je Ježíš. Ale jak vidíš, nejsou ochotni ti uvěřit. Oni přece musí vědět mnohem lépe než ty, kdo je tento jejich spoluobčan. Tesař prorokem? Nikdy. Vůbec si nepřipouštějí, že by se věci mohly mít jinak, než jak si zvykli je hodnotit.

Všiml si Ježíšova zklamání. On nepotřebuje pro sebe jejich uznání, nepřišel, aby sbíral jejich ovace. Ale jejich odmítavá zatvrzelost mu svazuje ruce. Pro lidi drzé tváře a nezkrotného

srdce(2) nemůže vykonat to dobro, které by tak rád vykonal. Jeho rodáci sami způsobují, že se pro ně ze Spasitele stává kamenem úrazu. Věci došly dokonce tak daleko, že jsou ochotni jej raději zahubit, než aby se vzdali svého názoru a uznali, že je něco jiného než oni(3).

Uvědomuješ si, kam až může dospět slepá zamilovanost do vlastního názoru a postoje? Záludnost tohoto sebeklamu spočívá v návyku nahradit skutečné naslouchání Božím slovům výběrovým hromaděním argumentů pro své vlastní přesvědčení. Boj se situace, kdy se ti zdá jako samozřejmé, že tvá dlouhodobá zkušenost v duchovním životě, vztah k Bohu dovedený až k “sousedské důvěrnosti” je pro tebe sám o sobě dostatečnou zárukou pravdivého poznání. Můžeš se tak dostat do bludného kruhu vlastního sebeklamu, ze kterého takřka není východisko. Stavíš totiž na první místo své názory, které se mohou rozcházet se skutečnou pravdou více, než tušíš. To, co by tě mělo přivádět k jejich změně, využíváš naopak k jejich potvrzení a upevnění.

Bůh poslal k Nazaretským svého Syna jako chudého tesaře z jejich vlastní obce. Ale oni ho nepřijali ke své velké škodě. Zkoumej sám sebe, zda sis také příliš nezamiloval svou jistotu a s touto jistotou vlastně sám sebe. Připusť tu možnost, že se můžeš podobně jako oni tragicky setrvávat v omylu. Udělej to se vši upřímností, aby se tě nezmocňovala pýcha(4), která ti pak nedovoluje rozpoznat doopravdy Ježíše právě v té podobě, v jaké jej Otec posílá k tobě, aby ti přinesl radostné poselství, vrátil ti zrak a propustil tě na svobodu(5).

Zaměř konečně svou pozornost ke skutečné jistotě, a tou je tvá vlastní slabost. Teprve až doopravdy připustíš a uznáš, jak velice jsi slabý, budeš silný, protože pak na tobě může spočinout Kristova moc(6). On jediný může být tvou jistotou. Zvedni své oči k Pánu tak, jako oči služebníků hledí na ruce svých pánů(7). Ježíš zde “mezi domácími” dnes uzdravuje jen málokteré: jen ty, kteří jsou schopni připustit a předložit Ježíši svůj vlastní neduh. Můžeš být jedním z těch mála: Pane Ježíši, jestliže jsi to nebyl ty, koho jsem zatím miloval, jestliže jsem se dosud shlížel sám v sobě a ve svých mylných jistotách, uzdrav mě od mého sebeklamu, smiluj se nade mnou, Pane, smiluj se nade mnou.(8)

Bratr Amadeus

(1)Lk 4,18; (2)srov. 1. čtení Ez 2,3;

(3)srov. Lk 4,29; (4)srov. 2. čtení 2 Kor 12,7;

(5)srov. Lk 4,18; (6)2. čtení 2 Kor 12,9;

(7)Resp. žalm 123; tamtéž

Na nebi se ukázalo velké znamení

Erich Maria Fink

Myšlenka, že Maria byla počata bez dědičného hříchu, našla své vyjádření především v Lurdech a ve Fatimě. Během 16. zjevení, 25. března 1858, posílá Bernardetta v Lurdech “Paní” třikrát o její jméno. Po třetí Maria složila ruce, pozvedla je a podívala se k nebi. Pak roztáhla ruce, sklonila se k Bernardettě a řekla: “Já jsem Neposkvrněné Početí!” Čtyři roky před tím vyhlásil papež Pius IX. slavnostně článek víry o neposkvrněném početí Panny Marie.

Ve Fatimě Je tato myšlenka spojena se zjevením Neposkvrněného Srdce Panny Marie, jehož tajemství je rovněž zakotveno v zázračné medailce. Na jejím rubu je Mariino Srdce zobrazeno spolu se Srdcem Pána Ježíše jako výraz utrpení za spásu lidstva. Modlitba na přední straně medailky má vnitřní souvislost s tímto symbolem. Vyzývá lidstvo, aby hledalo útočiště u Panny Marie, počaté bez hříchu. Fatimské zjevení jde ještě o krok dále. Zde žádá Maria o “zasvěcení” svému Neposkvrněnému Srdci. Tato prosba tvoří jádro celého poselství.

“Žena Zjevení”

Je možno najít ještě další svazky, které spojují zázračnou medailku s jinými poselstvími. Rozhodující je, že Maria skrze řeč symbolů se sama ztotožňuje s Ženou ze Zjevení sv. Jana (Zj 12,1). Na obou stranách medailky se nacházejí odkazy na Ženu, která drtí hadovu hlavu. Na rubu je obklopena dvanácti hvězdami, které zdobí velké znamení ve Zjevení sv. Jana.

Tato základní výpověď, že totiž Maria se zjevuje jako ta, jejíž poslání je popsáno ve Zjevení sv. Jana, stanoví klíč k pochopení mariánského věku i k pochopení významu jednotlivých zjevení. Všechny výpovědi a události této nejnovější doby se skládají jako kameny mozaiky do celkového obrazu, který je založen na biblickém základu.

Velké znamení

Papež Pavel VI. tuto základní výpověď potvrdil z titulu učitelského úřadu. K 50. výročí prvního zjevení ve Fatimě vydal apoštolský list *Signum magnum* (SM) - Velké znamení. Nese datum 13. května 1967, kdy papež sám navštívil Fatimu. Již v první větě tohoto dokumentu prohlašuje: “Velké znamení, v němž viděl apoštol Jan na nebi (Zj 12,1) Ženu oděnou sluncem, chápe liturgie katolické církve právem jako Nejsvětější Pannu, která se z milosti Ježíše Krista stala Matkou všech lidí” (SM 1).

Toto konstatování, že v Ženě Zjevení můžeme oprávněně rozeznat Pannu Marii, dává papež Pavel VI. do bezprostřední souvislosti se zjevením Panny Marie ve Fatimě. “Tam,” píše papež, “ji uctívají zástupy věřících pro její mateřství, které je nakloněno ke smilování.” (SM 3) Pro církev to v minulosti nebylo tak samozřejmé označovat Marii za Matku všech lidí, jak to dělá papež Pavel VI. Dříve se církev omezovala na to, označovat Marii za Matku vykoupených. Nyní však se uznává, že Maria stále viditelněji projevuje své všeobecné mateřství, jak je naznačeno ve Velkém znamení Zjevení sv. Jana.

Závazný život církve

Ve Fatimě vyslovila Panna Maria výzvu všem lidem, aby se zasvětili jejímu Neposkvrněnému Srdci. Pavel VI. uvedl toto pozvání na konci svého dokumentu jako oficiální prosbu církve všem věřícím. Pozvedl tak zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie “ze soukromé roviny na úroveň všeobecného závazku pro život církve. Píše: “Padesát let uplynulo od zjevení Panny Marie ve Fatimě. V rozhlasovém projevu k portugalskému národu 31. října 1942 zasvětil Pius XII. celé lidstvo Matce Boží Panně Marii a jejímu Srdci. Toto zasvěcení jsme 21. listopadu 1964 obnovili. Nyní však prosíme a vyzýváme k tomu všechny syny a dcery církve, aby se znovu osobně zasvětili Matce církve.” Aby zdůraznil závaznost této výzvy, obrací se Pavel VI. k biskupům: “Ctihodní bratři! Nepochybujeme o tom, že budete kněze a jejich péči svěřené věřící vést a povzbuzovat k tomu, aby vyhověli této výzvě. Pak můžeme mít za to, že slavná Královna nebe a země, naše dobrotivá Matka, bude ustavičně stát u svých duchovních dětí. Bude z nebe ochraňovat ustavičně celou církev” (SM 25-26).

“Aby se zabránilo válce”

Pius XII. dlouho váhal se zasvěcením světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, i když jej o to dodnes žijící vizionářka Lucie z Fatimy ustavičně prosila. Např. v dopise z 2. prosince 1940 připomínala, že v r. 1917 předpověděla Panna Maria konec války, která tehdy panovala v Evropě, a oznámila druhou budoucí válku. Přišla, aby tomu zabránila, a požadovala zasvěcení Ruska svému Neposkvrněnému Srdci a kající svatá přijímání o prvních sobotách.

Teprve když Hitler oznámil, že po “židovské otázce” přijde na řadu také “katolická otázka”, sáhl papež po tomto ochranném štítu: “Dnes, ve čtvrtém roku války, kdy začíná hrozit tak neblahé rozšíření konfliktu, dnes nám zůstala více než jindy důvěra v Boha a v Prostřednici u božského trůnu, kterou jeden z našich předchůdců během první světové války nazval Královnou míru. Volejme k ní také nyní, neboť jen ona nám může pomoci. Tak uvedl Pius XII. akt zasvěcení.

Řeč dějin

Je nesporné, že až do tohoto historického zasvěcení Hitler sbíral jen samá vítězství, ale po tomto časovém bodu již ani jedno. Nastal obrat směřující ke konci války. Překvapivě početné

kapitulace a porážky, které nyní následovaly, nesou datum mariánských svátků nebo fatimských dní. Konec světové války přišel 15. srpna 1945. Tento den vyzval císař Hirohito japonské vojenské síly ke kapitulaci a složení zbraní. V rozhlasovém projevu hovořil ke svému národu o “nové a krajně strašné bombě” a zdůvodnil svůj krok těmito slovy: “Kdybychom pokračovali v boji, znamenalo by to nejen zničení japonského národa, ale vedlo by to k úplnému zničení lidské civilizace.”

Mariánský rok

Jan Pavel II. zdůrazňuje především souvislost mezi Fatimou a porážkou komunismu. Maria řekla 13. července 1917 ve Fatimě: “Splníte-li mé prosby, Rusko se obrátí a nastane mír. Jestliže ne, rozšíří Rusko své bludy ve světě, nastanou války a pronásledování církve; dobří lidé budou mučeni, Svatý otec bude mnoho trpět; mnoho národů bude zničeno...” Sotva Panna Maria potvrdila toto poselství 13. října 1917 velkým slunečním zázrakem, který vidělo 70 tisíc lidí, propukla v Rusku pod vedením Lenina Velká říjnová revoluce. Teprve nyní mohli lidé plně pochopit význam poukazu na Rusko.

Svou záchranu při atentátu 13. května 1981 připisoval Jan Pavel II. od počátku Panně Marii Fatimské. Několikrát opakoval (nejnověji při své poslední návštěvě v Zakopaném), že její mateřská ruka vedla kulku, která vyšla z vražedy zbraně. V apoštolském listu Tertio milenio adveniente z 10. listopadu 1994 vyjadřuje své pevné přesvědčení, že pád komunismu ve středovýchodní Evropě má souvislost s Mariánským rokem, který bezprostředně předcházel událostem z r. 1989. To jsou všechno události, které nás vzhledem ke svému rozsahu a ke svému rychlému průběhu musí udivovat. Osmdesátá léta, jakkoliv se vzhledem ke “studené válce” vyznačovala rostoucím napětím a nebezpečím, vyústila nakonec v mírové řešení, které mělo podobu “organického vývoje” (SM 27).

Biblický základ

Je to veliký dar církve lidstvu, že se odvažuje poukazovat tak zřetelně na znamení doby. Čím více si stavíme před oči celosvětové rozměry těchto historických souvislostí, tím oprávněnější se jeví uvádět je do souvislosti s výpověďmi Písma svatého. Klíč k pochopení mariánských zjevení v nejnovější době tvoří úsek apokalyptických proctví ve Zjevení sv. Jana, jmenovitě kapitola 12,1 - 14,5. Jan popisuje v tomto úseku “boj Satana proti Božímu lidu”. Stojí tu proti sobě dvě znamení: Žena a Drak. Obraz draka vykládá na tomto místě samo Písmo svaté. Za Božím Odpůrcem, původně dobrým andělem, stojí mocní duchové, kteří se v nebi vzepřeli proti Bohu, a byli proto odtud svrženi. Tak vysvětluje tento obraz původ a existenci zla ve světě. Nejedná se tedy o nějaký věčný protiprincip Boha, nýbrž o protibožskou moc uvnitř jeho stvoření.

Kým je pro mne Ježíš Kristus?

V každém z nás je mnoho skrytých přání. Kdo je zná, může se zamyslet, zda nenajde jejich naplnění v osobě Ježíše Krista.

Chtěl bych

- mít to, co je trvalé a co nepomine (Mt 6,19),
- mít cíl, pro který se vyplatí žít (Fil 3,12-14),
- být nepřemožitelný (Jan 16,33; Sk 5,41-42; Jan 5,4),
- abych mohl milovat bez ustání (J 21,15-17),
- abych byl milován, ale nehledal sám sebe (Gal 2,20),
- abych byl uznáván a dobře hodnocen (Jan 1,47; 4,17-18; Zj 2,19),
- být bezpečný a skrytý (Mt 23,27),
- aby mi rozuměli (Mt 12,43),
- abych se naučil správně žít (Mt 22,16),

- abych znal správnou cestu (Jan 14,6),
- mít vždy jistotu (Jan 10,29),

Chtěl bych mít přítele

- kterému bych mohl důvěřovat (Jan 15,15),
- který je vždy připraven mi naslouchat (Mt 11,28),
- který chce pro mne jen to nejlepší (Řím 8,28),
- který mi říká moje chyby (Mt 5-7),
- který mě obveseluje (Jan 17,13),
- který je mi oporou (Řím 8,38a),
- který mě nikdy nezklame (Mt 7,24n),
- který mě nikdy neopustí (Žid 10,23),
- který hledá moje přátelství (Zj 3,8),
- který má radost z mojí lásky (Zj 3,20).

Chtěl bych mít učitele

- který by mi byl vzorem (Jan 6,68),
- který mi nic nepromine (Zj 2,4),
- který hodně vyžaduje (Lk 9,57-62),
- který chce, abych se stal někým (Zj 3,15n),
- který mi pomáhá vyrovnat se s mými chybami (Fil 4,13; 1 Kor 12,9),
- který mi zaručí vydařený život (Jan 8,12),
- který mě zbaví mrzutosti a nudy (1 Kor 13,5-7),
- který mě vyvede z životních obtíží (Jan 10,16),
- který dá mému životu smysl (Jan 17,3),
- který mě naučí, abych rozuměl světu (Mt 6,26; 13,24-30),
- který mi dá životní program (Ef 1,18-23),
- který mi pomůže být sám sebou (1 Tim 1,12),
- který vytěží ze mne to nejlepší (Mt 5,48; Fil 1,6),
- který mi pomůže, abych byl věrný (1 Tim 1,12),
- který mi odejme mé starosti (Mt 6,25-34),
- který mi nepřijemné promění na krásné (Sk 5,41),
- který mě vnitřně obohatí (Ef 3,8n),
- který mi dá sílu (Řím 8,37; Fil 4,13),
- který mě udělá milovaným (Sk 2,47),
- který mi pomůže překonat sám sebe (Řím 8,14.29).

Chtěl bych mít někoho většího

- kdo by mohl být mým pánem (Mt 10,37),
- koho bych mohl obdivovat (Lk 11,27),
- kdo má velký vliv (Jan 1,9; 12,32),
- kdo by mě povolal k velkým úkolům (Mt 11,12; Lk 11,23),
- kdo má moc (Mt 28,18),
- kdo může změnit svět (Zj 21,5),
- kdo by mě naplnil (Jan 11,25),
- kdo by mě učinil šťastným (Zj 19,9),
- za kým stojí mnoho lidí (Zj 5,9),
- kdo má všeobsahující světový plán (Lk 1,33; Ef 1,10; 1 Kor 15,28),
- kdo přinese do společnosti mír (Jan 4,27; Sk 2,42-47; 4,32),
- kdo mě postaví na správné místo (Ef 4,11-13).

- podle EWIG 12/96-

Když mnoho malých lidí na mnoha místech udělá mnoho malých kroků, změní se tvář světa.

Africké přísloví

Tomáš J. Bahounek OP

Dědictví otců zachovej nám, Pane

2. Modlitba svatého Cyrila

Sv. Cyril přebýval v cele basilánského kláštera u sv. Praxedy v Římě. Připravoval se tam k odchodu na věčnost. Scházejí se spolubratři a římsí přátelé, když slyší, že Cyril, který před nedávnem přijal řeholní oděv a zasvětil se Bohu, loučí se s tímto světem. Je tu už rodný bratr Metoděj, jsou zde žáci, které bratři vzali s sebou z Moravy, a všichni teskní nad odchodem Konstantina, nesoucího nyní už jméno Cyril, kterého si tak oblíbili. A Cyril, kterého si tak oblíbili. A Cyril, jak slyšíme z hlaholského breviáře, pozvedá ruce k nebi a takto se modlí:

Pane, Bože, který jsi ponechal k své službě anděly netělesné, nebesa jsi rozpjál a zemi zbudoval a vše, co jest, z nebytí přivedls v bytí, který vždy činíš po vůli těm, kdo se tě bojí a zachovávají Tvá přikázání, vyslyš mou modlitbu a ochraň své stádo, k němuž jsi mne, svého neschopného a nehodného sluhu poslal. Zbav je všeliké bezbožné a pohanské zloby a mnohamluvného, rouhavého jazyka kacířského, který mluví rouhavě proti Tobě. Zahlad' trojjazyčný blud a dej, ať tvá církev hojně roste, a až je všechny shromáždíš v jednomyslnosti, učiň je lidem vyvoleným, stejně smýšlejícím o Tvé pravé víře a správném vyznání, a vdechni jim do srdce slovo své nauky. Odevzdávám Ti jakožto své ty, kteří konají dobré skutky Tobě milé a které jsi mi svěřil. Spravuj je silnou svou pravicí, aby všichni slavili Tvé jméno, mocná Trojice.”

(Život sv. Cyrila, 18)

Modlitba začíná chválou Boží, postupuje přes díkyvzdání a prosby k vyvrcholení v projevy touhy, aby všichni oslavili Nejsvětější Trojici.

1) Chceme-li s Bohem rozmlouvat v modlitbě, je třeba Ho náležitým způsobem oslovit. Jaké lepší oslovení Boha však může být, ne-li Jeho chvála? Chvála Mu přísluší jako Pánu a vládci nebe i země.

2) Hlavní náplní Cyrilovy modlitby je prosba. O co prosí? Jako dobrý pastýř prosí především za své věrné stádečko, za Boží lid Velké Moravy, který opouští, aby jej vedl po boku Páně. Vyprošuje mu Boží ochranu před bezbožnou zlobou pohanů.

Třebaže Kristovo evangelium u nás bylo už známé, přesto jeho působení a účinek byly nepatrné. Nebylo přijato s opravdovou radostí, takže ani nerozezvučelo lidské nitro tak, aby člověk byl pohnut touto radostnou vnitřní odezvou k dalšímu šíření radostné zvěsti, aby tato zvěst radostně rezonovala v celém Božím lidu. Naopak pohanské způsoby života měly značnou sílu. Proto se hrubá pohanská tvrdost nejednou dostávala do sporu s horlivostí křesťanů.

Když sv. Cyril prosí “zbav je všeliké bezbožné a pohanské zloby a mnohamluvného jazyka kacířského, který mluví rouhavě proti Tobě. Zahlad' trojjazyčný blud”, tedy myslí nejenom na přítomnost, kterou důvěrně znal, nýbrž i na vzdálenou budoucnost.

Dějiny svědčí o tom, že nic nechromuje život Božího lidu tolik jako blud, který se vtírá do mysli srdce věřících. Snadno se může vetřít i pod záminkou falešné křesťanské všeobjímavosti. Takové pochybné blížencectví, nasazující si masku křesťanské všeobjímavící lásky, se však dříve nebo později prozradí rozmělněním důležitých článků křesťanského vyznání. Proto sv. Cyril prosí Boha o zničení bludu.

Opouští tento svět v době, kdy Božím lidu hrozil východní rozkol. Věděl o tom více než kdokoli jiný. Znal Fotia a mnohé nepřátele Svatého otce v Římě. Svým horoucím srdcem miloval východní metropoli, ale stejně planul i pro Petrova nástupce v Římě. Proto se vroucně modlil:

“Pane, Bože, až je všechny shromáždíš v jednomyslnosti, učíš je lidem vyvoleným, stejně smýšlejícím o Tvé pravé víře a správném vyznání, a vdechni jim do srdce slovo své nauky.”

Tam, kde množství přestane žít jedním srdcem, je ohrožena také jednota víry. Proto sv. Cyril prosí o to, aby v Kristově církvi zůstalo nejen jedno srdce, ale i jedna duše, jako tomu bývalo ve vykoupeném Božím lidu od nejranějších dob, jak o tom svědčí Písmo svaté. (Sk 4,32) Každé odloučení od Petrovy skály, jak dokládají dějiny, třebaže nemělo zpočátku povahu úplného rozkolu, vedlo postupně také k odloučení od plnosti křesťanské pravdy. Ostatně už odmítání Petra, který má poslání od Krista, znamená bloudit. Sv. Cyril to věděl. Proto měl oprávněnou obavu před porušením jednoty, které bylo na obzoru.

3) Z hlubokého přesvědčení, že vše, co jsme, co máme a co můžeme, je Božidar, vychází Cyrilovo díkůvzdání. Za co děkuje? Za to, že mohl přinést slovanským národům radostnou zvěst a rozdávat z pokladů Kristovy lásky:

“Je to jistě Tvůj dar, že jsi nás nehodné přijal za hlasatele svého Krista.”

Poděkování je výrazem pokory, doznáním vlastní slabosti a uznáním dobroty vznešeného Dárce, Pyšný sobec neděkuje. Domnívá se, že to, co dostává, mu patří.

Poděkování je výrazem smyslu pro pravdu: děkuje ten, kdo vidí skutečnost tak, jak opravdu je, v přijatém dobrodiní objevuje dar, za který dlužno děkovat.

A protože všechno, co nám Bůh dává, svěřuje nám jak hřivny, se kterými zde máme hospodařit, a očekává, že mu jednou přineseme i s tím, co jsme nahospodařili, proto říká sv. Cyril v modlitbě Pánu:

“Odevzdávám Ti jakožto Tvé ty, které jsi mi svěřil.”

Cyriľova modlitba vrcholí prosbou, aby na Boží zásah veškeré lidstvo provolávalo slávu Nejsvětější Trojici. Tak smýšlel sv. Cyril, a proto jeho modlitba vyvrcholila oslavou Nejsvětější Trojice. Žil tak, jak se modlil, a modlil se tak, jak žil. A nám ukázal, jak máme usilovat o tom, abychom dosáhli dokonalého souladu mezi naší modlitbou a životem.

Sebastián Labo

Události v údolí Cova de Iria v roce 1917

Jako tehdy, tak i dnes se kníže tohoto světa, otec lži, nemůže smířit s poselstvím a zjevením ve Fatimě. Jeho útoky proto nepřestaly dodnes. Nemůže sice zabránit několika miliónům poutníků ročně přicházet do Fatimy, ale stále ještě se pokouší osočovat cíl poutníků, Fatimu a její historii, a tímto způsobem všechno zpochybnit a udělat nevěrohodným. V roce 1977 se ve Francii objevila kniha “Fatima - zkoumání jednoho podvodu” od Gérarda do Sése, kterou vydal spolek francouzských ateistů. Je to soubor osočování, hrubostí a falšování, kterými se pokoušejí “vypořádat se s Fatimou”. Pokoušejí se vysmát ceně a síle fatimského poselství a zpochybnovat jeho věrohodnost, když se jim už nepodařilo vytrhnout ze srdcí lidí víru v moc Marie, kterou milióny lidí ve svém denním životě zažívají.

Akce francouzských ateistů mě vůbec nepřekvapují, právě naopak, jsou celkem pochopitelné. Peklo nemůže zůstat a ani nezůstane klidné při “explozi nadpřirozena”, jak zjevení a poselství z Fatimy nazval jeden Francouz - a nebyl to nikdo menší než Paul Claudel. A kardinál Suenens poznamenal: “Kdo říká Bohu ‘ne’, ten vstupuje na bojiště s tou, která řekla Bohu svoje absolutní ‘ano’.” “Každá nedůvěra fatimskému poselství je urážkou pravdy, kterou ohlašuje Maria, ukazující pro záchranu našeho moderního světa dětem a chudobným svou mateřskou, laskavou a usměvavou tvář,” vyhlásil Pavel VI., který jako první papež přijel v květnu 1967 na pouť do Fatimy.

Nespadá do rámce těchto úvah, abych se podrobně zabýval a polemizoval s odpůrci

fatimského poselství. Nevylučuji, že se tak stane při jiné příležitosti a na jiném místě. Neodpustím si však následující úvahy, třeba že si myslím, že pro toho, kdo uznává úlohu Marie v Božím plánu spásy, se budou zdát zbytečné.

Je pravda, že Písmo sv. mluví o Matce Boží jen poskrovnu. Evangelia vyprávějí o historickém životě Ježíše a jen okrajově říkají něco o Ježíšově Matce. Ale i tak tyto výpovědi evangelií mluví o nevyhnutelně potřebné, nenahraditelné úloze Marie v dějinách spásy, od Nazareta, kde řekla své “ano”, až po Kalvárii, kde stála pod křížem. Na věci nic nemění, že se o Marii mluví s ohledem na poslání jejího Syna. Krátce řečeno, v době Ježíšova života měla úlohu “ponížené služebnice” ve službě Pánu (srov. Lk 1,48).

Mnozí kritici mariánské úcty, a vůbec ti, kdo částečně nebo úplně odmítají Bohorodičku a chtěli by ji oddělit od Krista, by pravděpodobně byli překvapeni, že bychom dnes klidně mohli vlastnit “páté evangelium”, a to evangelium podle Marie. Kdo by mohl dokonaleji a podrobněji vyprávět o Ježíšově životě než jeho vlastní Matka? Kdo ho lépe znal a kdo by byl - s ohledem na její zvláštní omilostnění - schopnější? (srov. Lk 1,28). “Jeho Matka si zachovávala v srdci všechny tyto řeči” (Lk 2,51) Zatímco evangelia dávají Marii do pozadí, posunul ji Jan v Apokalypse výrazně do popředí a popisuje její budoucí slávu, odpovídající její dějinné úloze jako “ženu sluncem oděnou”, jako “velké znamení na nebi” (Zjev 12,1). Představuje “ženu v boji s drakem”. (O tom v následující kapitole.)

Každopádně se v dějinách křesťanského lidu a víry ukazuje, že Panna Maria měla vždy důležité postavení. Stačí jen pomyslet na mariánské pobožnosti, zejména na mariánská poutní místa a na lidovou zbožnost. Pobožnosti a modlitby k Matce Boží, jedním slovem mariánská úcta, není výsledkem mnoha spisů nebo teologických reflexí, ale je to ovoce osobního zážitku náboženské zkušenosti křesťanského lidu s pomáhající, osvobozující silou Marie v průběhu staletí. Milióny jednoduchých lidí byli analfabeti jako většina Ježíšových posluchačů, boží ubožáčci, takže se nemohli vzdělávat z teologických spisů. Ale každý z nich zvlášť a všichni spolu měli zvláštní zážitek, zkušenost s milující silou, se “ženou sluncem, oděnou”.

Nejen masy křesťanského lidu, ale i velcí konvertité (např. Sigrid Undsetová, Paul Claudel) měli podobné zážitky s Marií. I mnozí světci náhle jednoho dne objevili ve svém životě moc a sílu Kristovy Matky a zapojili ji do svého osobního duchovního života i do své činnosti. Vzpomeňme aspoň některé: sv. František, sv. Dominik (známý šířitel modlitby růžence), sv. Ignác z Loyoly (zakladatel jezuitů - Společnosti Ježíšovy, který nazval Pannu Marii Královnou Společnosti Ježíšovy), sv. Louis Maria Grignon de Monfort, sv. Jan Bosko a sv. Maxmilián Kolbe, známý svou prací pro Neposkvrněnou. Co všechno dokázal udělat otec Kolbe (tento “patron našeho století”, jak ho nazval papež Jan Pavel II.) ve službě Neposkvrněné a s její pomocí doma ve vlasti i v Japonsku, ať už na poli šíření radostného poselství jejího Syna, ať na poli moderního tiskového apoštolátu! Největšího vítězství však nedosáhl Maxmilián Kolbe ve svém životě, ale svou smrtí: jeho velkodušná nabídka obětovat svůj život za život druhého znamenala v pekle koncentračního tábora v Osvětimi vítězství lásky nad nenávistí, vítězství nebe nad peklem, “vítězství ženy nad drakem”. Tento dobrovolný mučedník byl odsouzen na smrt hladem, ale potom byl předčasně usmrcen injekcí cyankáli, a to 14. srpna - na vigílii svátku Nanebevzetí Panny Marie. Ve své úplné důvěře v Marii byl vždy připraven ke službě Neposkvrněné a jednou se jí doslova nabídl, že se nechá pro ni rozdrtit na prach. Maria vzala jeho slova vážně: tělo Maxmiliána Kolbeho bylo v peci koncentračního tábora za několik minut spáleno a v plném slova smyslu proměněno na prach.

Dalším velkým mariánským ctitelem byl i zakladatel Schönstattského hnutí otec Kentenich, který celé hnutí zasvětil Matce Boží. Dobrovolně šel do koncentračního tábora v Dachau. Proces blahorečení otce Kentenicha už začal.

Kromě zkušeností a zážitků svatých a blahoslavených je možno jmenovat i další příklady. Když Poláci kardinála Wyszyńskiego vzhledem k jeho celoživotnímu dílu pro blaho Církve a vlasti před koncem jeho života a při smrti nazvali “pater patriae” - otec vlasti, není možno

zapomenout, že už před lety se úplně zasvětil Marii a po svém uvěznění nikdy nezapochyboval, že ho Maria jednoho dne přivede zpět do úřadu a rezidence. Za tři roky se jeho naděje splnila. Kardinálova odvaha jakož i jeho vděčnost a důvěra v silnou Pannu se tím potvrdily.

Maria, moje nejmilejší Maminko, dej mi srdce tak krásné, tak čisté, tak plné lásky a pokory, abych přijímala Ježíše tak jako Ty a abych spěchala dát jej těm druhým.
Matka Tereza

46. mezinárodní eucharistický kongres ve Wroclawi

Aby všichni jedno byli

Z promluvy Sv. otce na velké ekumenické modlitbě v rámci 46. mezinárodního eucharistického kongresu ve Wroclawi 31. května 1997

Ve velekněžské modlitbě den před svou smrtí modlil se Ježíš Kristus za jednotu svých učedníků: Otče, neprosím jenom za ně, ale i za ty, kteří díky jejich slovu uvěří ve mně; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal (Jan 17,20-21).

Za splnění Kristovy velekněžské modlitby

Tato výzva se netýká pouze apoštolů, ale všech pokolení těch, kteří od apoštolů převezmou tutéž víru. Na tato Kristova slova ve večeradle navazujeme jak v modlitbě, tak ve všem ekumenickém konání: Ut unum sint. Jde tu o jednotu podle obrazu jednoty v Nejsvětější Trojici: Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě. Vzájemné pronikání osob v jednotě Boží Trojice je nejvyšší kvalitou jednoty, je jejím nejvyšším vzorem.

Když se Kristus modlil za jednotu svých učedníků, ukazuje nám současně, že tato jednotu je darem, ale také že je povinností. Je darem, který získáváme od Otce, Syna a Ducha svatého. Současně je povinností, která nám byla uložena. Byla uložena všem budoucím pokolením křesťanů, počínaje apoštoly, i všem ostatním jak v prvním, tak v druhém tisíciletí.

Kristus se vrací ještě dvakrát k této zásadní myšlence. Modlí se totiž: Slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno. Já v nich a ty ve mně. (Jan 17,22-23). Tady jako by Ježíš překračoval hranice Boží jednoty v Trojici a přechází k té jednotě, která je úkolem křesťanů. Říká: Tak ať oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žes je miloval, jako jsi miloval mne. (Jan 17,23). Kristovi učedníci mají tvořit dokonalou a viditelnou jednotu, aby v nich svět viděl čitelný znak pro sebe. Jednota křesťanů má ten zásadní význam, že svědčí o věrohodnosti Kristova poslání, odkrývá Otcovu lásku k němu i k jeho učedníkům. Proto také tato jednotu, nejvyšší dar Nejsvětější Trojice, je současně nejvyšší povinností všech křesťanů.

Když církev a církevní společenství naslouchají hlasu Ducha svatého, slyší neodvolatelnou výzvu k hledání stále hlubší jednoty ne pouze vnitřní, ale také viditelné. Jednotu, která by se stala znamením pro svět, aby svět poznal a uvěřil. Z ekumenické cesty není návratu!

Smíření - dar Boží a pramen nového života

Křesťané, kteří žijí ve společnostech, kde mnoho lidí zakouší tragicky vnitřní i vnější rozdělení, potřebují ustavičně prohlubovat vědomí vznešeného daru smíření s Bohem v Ježíši Kristu. Jen tímto způsobem se oni sami mohou stát šířiteli smíření mezi těmi, kteří touží po smíření s Bohem a přinášejí vklad ke smíření mezi církvemi a církevními společenstvími, které je dále cestou a výzvou ke smíření mezi národy. To pozvání ke smíření je tématem II. evropského ekumenického shromáždění, které se koná ve dnech 23. - 29. června ve městě Štýrský Hradec v Rakousku. Důsledky mnoha událostí, ke kterým došlo v dějinách světa a Evropy, mohou být

překonány cestou smíření.

Rád se vracím k našemu prvnímu setkání v kostele Svaté Trojice ve Varšavě v r. 1991. Řekl jsem tehdy, že potřebujeme toleranci, ale že sama tolerance mezi církvemi je rozhodně málo. Co je to přece za bratry, kteří se jediné tolerují? Je třeba se také vzájemně přijímat. Tato slova dnes s plnou silou potvrzují. Jenže není možno se zastavit ani u vzájemné akceptace. Pán dějin před námi otevírá třetí tisíciletí křesťanství. Odbíjí velká hodina. Naše odpověď musí dorůst do velikosti chvíle zvláštního Božího daru. Zde na tomto místě chci říci: nestačí tolerance, nestačí vzájemná akceptace. Ježíš Kristus, ten, který je a který přichází, očekává od nás zřetelné znamení jednoty, očekává od nás společné svědectví.

Sestry a bratři, s tímto poselstvím k vám přicházím. Prosím o společné svědectví vydané Kristu před světem. Prosím ve jménu Kristově! Obracím se nejdříve ke všem věřícím katolické církve, zvláště k mým bratřím v biskupské službě a také k duchovenstvu, k osobám zasvěceného života i ke všem vám laikům. Osměluji se prosit také vás, milované sestry a bratři z jiných církví. Jménem Ježíše Krista prosím o společné křesťanské svědectví. Naši víru živou a hlubokou potřebuje Západ v historické etapě výstavby nového systému o mnohoznačném významu. Silný znak víry potřebuje Východ duchovně zpustošený lety plánovité ateizace. Evropa potřebuje nás všechny shromážděné solidárně kolem kříže a kolem evangelia. Musíme pozorně číst znamení doby. Kristus očekává od nás všech svědectví víry. Osud evangelizace je spjat se svědectvím jednoty, které podává Církev. Znakem společného svědectví je bratrská spolupráce na ekumenickém poli.

Ke společnému svědectví vede namáhavá cesta smíření, bez které nemůže být jednoty. Naše církve a církevní společenství potřebují smíření. Můžeme být plně smířeni s Kristem, jestliže nejsme plně smířeni mezi sebou? Můžeme společně a účinně svědčit o Kristu, když nebudeme smířeni mezi sebou? Můžeme s smířit mezi sebou, jestliže si vzájemně neodpustíme? Podmínkou smíření je odpuštění, které není možné bez vnitřní proměny a obrácení, které jsou dílem milosti. "Ekumenická angažovanost se musí opírat o obrácení srdce a o modlitbu (Ut unum sint, 2).

Modleme se za pokoru srdce a obrácení

Čtení z knihy proroka Ezechiela, které navazuje na diasporu Izraele, poukazuje na potřebu obrácení: Vezmu vás z národů, shromáždím vás ze všech zemí a přivedu vás do vaší vlasti... Dám vám nové srdce, vložím do vás nového ducha, odejmu z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa (36,24,26). K uskutečnění ekumenické cesty jednoty je nezbytná proměna srdce i změna smýšlení. Musíme si vyprošovat od Ducha svatého milost pokory, postoj bratrské velkodušnosti ve vztahu k druhým. Sv. Pavel v listě k Efeským vyzývá adresáty, aby se chovali způsobem hodným svého povolání, aby v sobě pěstovali ctnost pokory, tichosti, trpělivosti a navzájem se v lásce snášeli (srov. 4,1-3). Taková spolupráce lidí s milostí Ducha svatého se stává zárukou společné naděje všech Kristových učedníků na dosažení úplné jednoty.

Podporujme svou ekumenickou angažovanost upřímnou modlitbou. V tomto druhém tisíciletí, ve kterém podlehlá jednota učedníků Kristových tak dramatických rozkolům jak na Východě, tak na Západě, je modlitba za její obnovu naší zvláštní povinností. Je povinností usilovně směřovat k vytvoření jednoty, kterou chtěl Kristus, je povinností modlit se o tuto jednotu: ona je totiž darem Nejsvětější Trojice. Čím mocnějším poutem budeme svázáni s Otcem, Synem a Duchem svatým, tím snazší bude pro nás prohlubování vzájemného bratrství.

Naše setkání se uskutečňuje v rámci Mezinárodního eucharistického kongresu, který má své místo zde ve Wroclawi. Je výrazem naší víry a zbožnosti, ale je současně velkým aktem kultu, který uchovává v církvi památku na Krista. Eucharistie tím, že zpřítomňuje tajemství vykoupění, oběť, kterou Kristus přinesl na kříži, uskutečňuje naše sjednocení s ním, probouzí touhu a naději na naše zmrtvýchvstání k plnosti jeho života. Toto velké tajemství víry posiluje naše vnitřní

vědomí jednoty s Kristem a probouzí potřebu smířit se s jinými lidmi.

Eucharistie - oběť a znamení jednoty

Křesťané, kteří náležejí k různým církvím, které spojuje tentýž křest, všeobecně uznávají velkou roli, jakou sehrává Eucharistie ve smíření s Bohem a s bližními, i když “z důvodu rozdílů v otázkách víry není ještě možné společně slavit touž eucharistickou liturgií. Nicméně horoucně si přejeme slavit spolu jedinou Kristovu Eucharistii a tato touha se stává společnou oslavou a společnou prosebnou modlitbou. Spolu se obracíme k Otci a děláme tak stále více “jedním srdcem”. Někdy se zdá, že už je blízko chvíle, kdy bude možno zpečetit tuto “skutečnou, i když ještě nedokonalou jednotu”. (Ut unum, sint 45).

V tom velkém svátku, který tu ve Wroclawi slavíme nejen za účasti katolíků, ale i bratří z jiných církví z Polska i ze světa, můžeme vidět kvas ekumenického návratu a očekávaného smíření církví a křesťanských společenství. To sjednocení bude dokonalé, jestliže nás bude schopno shromáždit všechny při slavení jednoho kalicha. Bude to znamením jednoty každého společenství na úrovni místní i univerzální, výrazem naší dokonalé jednoty s Pánem i navzájem mezi sebou. Přece “skoro všichni, i když různým způsobem, teskní po jedné viditelné Boží církvi, která by byla skutečně všeobecná a měla poslání pro celý svět, aby se tento svět vrátil k evangeliu, a tak získal spásu k Boží slávě” (Ut unum sint 7).

V průběhu posledních let se významně zmenšila vzdálenost, která odděluje od sebe církve a církevní společenství. Ale stále je tato vzdálenost příliš velká. Velmi velká! Ale Kristus to tak nechtěl. Musíme udělat všechno, abychom získali plné společenství. Nesmíme se zastavit na této cestě. Vraťme se ještě jednou k velekněžské modlitbě Pána Ježíše, ve které říká: aby všichni byli jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě... aby svět uvěřil, že ty jsi mne poslal (Jan 17,21). Necht' tato slova jsou velkou výzvou pro nás všechny k úsilí pro velké dílo sjednocení před tváří blížícího se roku 2000.

Pán je můj pastýř, nic mi neschází... vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout, občerstvuje mou duši. I kdybych měl jít údolím stínů, nezaleknu se, protože ty jsi se mnou (Ž 23). Je to velká výzva k ekumenické důvěře a naději. Jestliže rozdělení křesťanů je údolím stínů, kterým procházejí všechna naše společenství, pak nicméně je s námi Kristus, Dobrý Pastýř. On povede a převede rozdělená společenství k jednotě, o kterou se tak vroucně modlil v předvečer svého utrpení na kříži. Prosme Boha, který je Otcem nás všech, aby své rozptýlené děti shromáždil v jedno, aby je vedl účinně po cestách vzájemného odpuštění a smíření ke společnému svědectví o Ježíši Vykupiteli, svém Synu, který je naším Pánem a Vykupitelem, týmž včera, dnes i navěky.

Otče, učíš, aby byli jedno - ut unum sint (srov. Jan 17,21).

Z podkladů KAI přeložil -lš-

Mezititulky a zvýraznění redakce Světla

Jakýsi usouzený muž se ptal moudrého muže, z něhož vyzařoval neobyčejný klid:

“Jak to děláš, že jsi vždycky tak klidný?”

“Docela jednoduše,” odpověděl mudrc. “Když spím, tak spím, když vstávám, vstávám, když jdu, tak jdu, když jím, tak jím, když pracuji, tak pracuji, když naslouchám, tak naslouchám, když mluvím, tak mluvím.”

“Nechápu. To já dělám také, a stále jsem tak nervózní.”

“Ne! Ty to děláš jinak: Když spíš, už vstáváš, když vstáváš, už jdeš, když jdeš, už jíš, když jíš, už pracuješ, když nasloucháš, už mluvíš.”

Svatý Martin

Rytíř milosrdenství

Wilhelm Hühnermann

Šťastná hvězda

Ručička vodních hodin ukazovala půlnoc. Ostanes, chaldejský mág, seděl v komůrce ve věži římské pevnosti Sabaria a zkoumal souhvězdí chladně planoucí nad zasněženou panonskou pahorkatinou. Ledový vzduch proudil otevřeným oknem, hvězdopravec krutě mrzl a ohříval si revmaticky oteklé ruce nad slabým ohýnkem v kotlíku.

Napjatě naslouchal, aby nepřeslechl signál, na který čekal už hodiny. Ale nebylo slyšet nic, jen křik nočních ptáků ve starých zdech.

Jeho pohled zamířil k paláci válečného tribuna. Uvnitř se kmital plamen pochodně a prozrazoval, že se tam ještě nikdo neuložil ke spánku.

Už bylo po půlnoci, když se skřípavě otevřela brána a mocný úder gongu zaduněl do ticha. Konečně, očekávané znamení!

Ostanes naposledy pohlédl na nebe, pak namočil zašpičatělou kovovou trubku do rohu s inkoustem a začal zapisovat všelijaká tajemná čísla a písmena do připraveného znamení.

Mohla uplynout asi půlhodina, když se otevřely dveře a vstoupil mladý perský otrok.

“Tribun tě volá, Ostanesi,” oznámil, “očekává tě bez prodlení v paláci.”

“V pořádku, Narcisi!” pokynul stařík, sbíraje své papíry.

“Neříkej mi římským jménem!” bručel mladík. “Nenávidím je. Říkej mi Frave, jak mě volala matka, než mě ti vlčí synové odvedli!”

“Co bys chtěl, Narcisi?” usmíval se astrolog. “Otrok nemá žádný domov, žádnou matku a žádné jméno. Už není žádný Frave, ale jenom Narcis, otrok vznešeného tribuna Flora, a už to je vyznamenání, že ti vůbec dal nějaké jméno. Většina lidí tvého osudu slyší jen na “hej ty!” nebo na zapískání. Buď rád, že nejsi jen chlapec na písknutí, bezejmenné cosi, o kterém ví nanejvýš nomenklátor, jak se kdysi jmenoval!”

V černých očích mladého Peršana se hněvivě zablesklo. Skřípaje zaťatými zuby mručel:

“Mor na vlčí syny, ať zničí celé jejich plemeno!”

“Ach, jaké to pošetilé řeči!” vzdychl stařec. “Máš spravedlivého pána a můžeš být spokojený se svým osudem. Ale teď pojď! Tribun nerad čeká.”

Opřený o rámě chlapce sestoupil vykladač hvězd po točitých schodech a odebral se do paláce, kde ho Narcisus vedl přes atrium a peristyl do místnosti, kde ho netrpělivě očekával římský válečný tribun Florus.

“No, Ostone, co říkají hvězdy?” ptal se dychtivě důstojník, vysoký muž plný síly, jehož ušlechtilý obličej byl poznamenaný dlouhou jizvou. “Co ohlašují mému prvorozenému?”

“Tady je horoskop, vznešený tribune,” pokašlával stařec a sklonil se nad svým papírem. “Slunce je ve znamení ryb, Jupiter vstoupil do prvního domu. V triagonále vůči němu jsem viděl Mars. Lev stoupá po obzoru.”

“A co to všechno znamená?” ptal se tribun netrpělivě. “Co předpovídáš?”

“Raduj se, vznešený tribune! Šťastná hvězda stojí nad kolébkou tvého syna. Slunce v rybách znamená toho, kdo vysoko napne svou plachtu. Dokáže velké věci, protože bude mířit k vysokým cílům a v jeho žilách bouří divoký dech oceánu. Jeho srdce je veliké a ušlechtilá jeho mysl. Jeho ruka sáhne po hvězdách.”

“A co říkají planety?”

“Konjunkce Jupitera, vládnoucího, a Marsu, ohně, je nejšťastnější, jaká mohla být. Lev prozrazuje smělost a sílu. Tvůj syn bude válečník, právě tak jako ty. Bude vládnout mečem a na ramena si položí plášť z purpuru a ze zlata.”

“Plášť z purpuru a ze zlata!” opakoval tribun a v jeho očích se mihl záblesk radosti a pýchy.

“Měj dík, starý, za své poselství. Přinesl jsi mi šťastnou novinu. Vezmi tento zlatý jako odměnu za svou námahu!”

Žádostivě sáhl stařec po zlaté minci s obrazem císaře Diokleciána, který před několika lety zakončil život ve svém pohádkovém paláci na dalmatském pobřeží poté, co se vzdal císařského purpuru.

“Ano, prohlédni si ho dobře, tohoto císaře! Z pastýřského pomocníka se stal nejmocnějším panovníkem, jakého říše neměla po staletí. Pod jeho prapory jsem se chopil meče, dotáhl jsem to z obyčejného vojáka na císařského tribuna. Jeho štěstí bylo mým štěstím, hvězda, která ho vynesla vzhůru, svítala i mně, a přece nad mou kolébkou nestála tak vznešená znamení, jako nad kolébkou mého syna. - Můj syn! Můj prvorozený! U Herakla! Jeho cesta bude zářivější než moje! Rychleji bude stoupat po cestě ke cti, moci a slávě. Výše než otce vynesou osud syna. A ten plášť. Mluvil jsi o plášti z purpuru a ze zlata?”

“Zlato vládnoucí hvězdy a purpur krvavě rudého Marsu bude zdobit jeho plášť!” potvrzoval stařík.

“Bude to plášť vojevůdce, imperátora, kterému se stavějí vítězné oblouky po slavné bitvě, plášť prétora císařské gardy, možná dokonce, ó věční bohové, znamení Cézara nebo Augusta! Mnohému statečnému muži dopomohl dobrý meč a přízeň bohů na nejvyšší vrchol. Proč ne jemu? Proč ne mému synovi?”

Tribun vyskočil z lehátka, na kterém předtím v rozmýšlení spočinul, a dlouhými energickými kroky rázoval před astrologem a řekl slavnostně:

“Dám mu jméno Martinus, ten, který se narodil ve znamení Marsu. Bude si razit cestu mečem boha války, ať jeho štěstí osvítlí mé stáří! Zlatými plameny musí být zapsána tato hodina v análech mého domu. Který den je dnes, Ostane?”

“Je to ida února roku 107 po založení Říma, v jedenáctém roce slavného císaře Konstantina.” (317 po Kr.)

“Zlatý den v historii mého rodu! Teď jdi, starý! Odpočiň si po bezesné noci! Já se budu modlit před obrazy svých penátů.”

Osm dní poté byl novorozenec slavnostně přijat do rodiny a rodu. V atriu v krbu hořel svatý plamen, dým kadidla se vznášel před ověčenými obrazy lárů a penátů, bůžků chránících dům. Tribun měl na sobě skvělou uniformu, skvostně zdobený pancíř a měděné pláty na nohou a ve své hodnosti otce rodiny se sám chopil úkonů kněze. Zářil pýchou, když poprvé přede všemi hosty, důstojníky své kohorty a vysokými úředníky města vyslovil jméno svého syna - Martinus.

Na zlatě zářícím štítě pozvedl novorozence k oltáři, zasvětil ho věčné přízni a laskavě blahovůli předků, jejichž posmrtné masky s nímou vážností shlížely z taflovaných stěn. Pak předal syna šťastné matce, která mu dala na krk “bullu”, zlatou schránku ve tvaru srdce, jako talisman.

Zatímco muži zahrnovali tribuna blahopřáními, tlačily se ženy kolem dítěte a říkaly slova požehnání, jak bylo odedávna zvykem:

“Cuba ať chrání tvůj spánek!”

“Abeona ať vede tvé první kroky!” - “Bona Dea, dobrá bohyně, ať nad tebou bdí!”

Po vznešené slavnosti se všichni odebrali do exhedry, velkého salonu, k tabuli. Jakkoli tribun neměl sklony k rozmařilosti tak příznačné pro poslední doby římské říše, na poslední doby římské říše, na počest svého syna na ničem nešetřil. K předkrmu podávali ověčení otroci víno oslazené medem. Zvuk trubky ohlásil vlastní “cenu” (večeři), hlavní jídlo, k němuž se podávala pepřená pečeně z divočáka, rybí paštiky, vařené kachny a pečená kuřata a poháry se plnily vybraným vínem z panonské révy.

po posledním chodu přinesli slavnostně oděni otroci sochy domácích bohů a postavili je na tabuli. Pilo se na jejich počest a hosté jeden za druhým pronášeli svá přání.

Prefekt legie, který zaujímal čestné místo vedle pána domu, přál novorozenému otcovu statečnost, matčinu moudrost a zbožnost, přízeň věčných bohů. Tribun kohorty, která měla své sídlo v sousední Scarbantii, pozvedl číši na bohatství, čest a štěstí ve zbrani. I další oficíři po řadě říkali své přípitky, jen setník Publius Crassus, nehodný potomek vznešeného rodu, zapomněl, co se sluší při tak slavnostní příležitosti. Už se tak horlivě zabýval vínem, že se musel těžce opírat o tabuli. Otřel si pot z brunátné tváře a řekl neobratným jazykem: “Bakchus ať daruje tvému synu, vznešený tribune, stále plné džbány a milost užívat svých darů s vděčným chápáním.

Kéž pozná, že život se na něho směje jen jednou; protože jednou i on pojedou do jámy k červům. Ať ho šťastný osud brzy vyvede z této prokleté provincie, kde trávíme své dny mezi smradlavými barbary. Sladší než polibek meče ať je mu polibek dívky se žhavými očima!”

“Dost, Publie!” vykřikl Florus, jen stěží ovládá svou nevoli. “Pamatuj, že mluvíš v posvátné přítomnosti mých penátů! Urážíš je svou lehkovážnou řečí.”

“Tvoji panáti!” brumlal centurion. “Tvoji penáti jsou uráženi. Už dlouho jsem neslyšel tak dobrý vtíp. Kdopak dnes v naší osvícené době ještě věří v moc takových roztomilých stříbrných figurek? Bohové jsou mrtví, pokud někdy skutečně žili. Kašlu na nesmrtelné.”

“Mlč, Publie!” zahřměl Florus na posměváčka. “Takové hanebné řeči pod svou střechou nestrpím.”

“Posaď se, ty vinný měchu, a drž hubu!” zasyčel jeden z kamarádů na setníka a přitlačil ho zase na polštář.

“Odneste penáty!” nařídil pán domu otrokům. “Usmírím je obětí za potupu, kterou utrpěli.” Stále ještě supěl vzrušením, když dodal:

“Řím zajde na svou bezbožnost. Říše, která zapomene na své bohy, hyne.”

“Možná máš pravdu, tribune,” přikyvoval prefekt legie. Od té doby, co v římském chrámě zhasl čistý plamen vestálek, síla říše mizí. Jen s námahou odolává útokům barbarů na všech hranicích, a je to dost velká hanba, že si na mnoha místech musíme kupovat bezpečnost placením vysokého tribuna. Ale kdo se odváží říci, jak dlouho ještě tyto stříbrné hráze vydrží?”

“Dokud Řím zachovával věrnost svým bohům, nepotřeboval hráze ze stříbra,” vyrazil ze sebe Florus vztekle. “Zbožné, nezkažené pokolení mělo dost sil, aby své hranice ubránilo mečem. Teď se ale bohové od nás odvracejí, protože jsme na ně zapomněli. Jestli se k nim s úctou nevrátíme, pak není daleko hodina, kdy nás rozdrtí nápor barbarů.”

“Co chceš, příteli?” pokrčil rameny prefekt. “Kolo dějin nikdo neotočí zpátky. Doba bohů se zdá být nenávratně pryč, protože mrtvou víru už nikdo nevzkřísí.”

“Přitom nemáme málo bohů,” řekl tribun ze Scarbantie. “Kdo je ještě dovede spočítat? Ke starým přibyli noví. Dovážíme je s pepřem, hedvábím, zlatem a lahůdkami z celého světa. Z Egypta Isis a Osiris, z Persie Mithra, z Frýgie Kybele, velká matka. Kdo se vyzná ve zmatku mlhavých tajemství? Kdo tu ještě ví, ke komu by se měl modlit?”

“Jak to bylo s tím ukřižovaným z Palestiny?” zasmál se Publius Crassus, který už mezitím zapomněl na přísné pokárání. “Prý jsou posádky, kde polovina mužstva leží na kolenou před potupným dřevem tesaře. Modlářsky uctívat toho, koho Římané pověsili, to je skutečně největší zvrácenost, jakou kdy vymyslel náboženský nerozum.”

“Nemluv dál, Publie!” Setník Cornelius Sextus, obrovitý muž posetý jizvami, bouchnul pěstí do stolu, až to zadunělo. “To, o čem mluvíš, je i mně svaté. Tvůj vrabčí mozek je příliš malý, než aby to pochopil.”

“Ach ano, zapomněl jsem, že i ty jsi křesťan,” ušklíbl se Publius Crassus. “Ale možná jsi z gruntu chytrá hlava. Od té doby, co znamená Nazaretského zdobí římskou polí korouhev, má křesťan vyhlídky na dobrý postup. Na dvoře našeho vznešeného císaře Konstantina už prý ctitelé ukřižovaného zaujímají nejvyšší úřady.”

“Co to žvaníš o postupu!” vrčel zlostně Cornelius. “Vyznával jsem svou víru už tenkrát, když Licinius všechny křesťanské oficíry s nadávkami a s hanbou vyhazoval z armády.”

“To je pravda,” vmísil se pán domu. “Kohorta tehdy ztratila své nejstatečnější důstojníky. Pokládal jsem si za štěstí, když ses k nám po zrušení zákazu vrátil, Corneliu. Odvahy tvého vyznání jsem si vždycky vážil stejně jako tvé statečnosti před nepřítelem. Tvé jizvy jsou tvým nejvyšším vyznamenáním.”

Rabbi se ptal svých učedníků:

“Kdy přechází noc v den?”

“Když rozeznám dům od stromu.”

“Ba ne.”

“Když mohu rozeznat psa od koně.”

“Ne.”

“Kdy tedy?”

“Když vidíš tvář člověka a rozeznáš v ní tvář svého bratra nebo tvář své sestry, tehdy je noc u konce a nastal den.”

Kdo dělá pokroky ve vědě, ale ústupky v mravech, jde více vzad než vpřed.

Aristoteles

Modlitba ke cti Nejsvětější Tváře

Jak krásná je Tvoje svatá Tvář, Pane! Ještě po dvaceti stoletích můžeme se my, Tvoji vykoupení, těšit z královských rysů Tvé svaté Tváře, které jsi vtiskl do pohřebního rubáše. Můžeme v ní číst, co jsi pro nás z lásky vytrpěl.

Otevři své oči, Ježíši, a pohleď na mne! Pošli mi jen jeden svůj pohled; on zapálí v mém srdci lásku k Tobě. Uvidím Tvým pohledem, Pane, kdo jsem já a kdo jsi Ty.

Otevři své rty, Pane, a promluv ke mně! Dej mi zaslechnout Tvůj hlas, který otevíral oči slepým a uši hluchým, který uzdravoval nemocné a křísil mrtvé! Tvoje slovo uklidňovalo, těšilo, učilo, promluv také ke mně!

Obrat', Pane, ke mně svůj sluch a slyš má ubohá slova!

Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou! Zachraň mě, Ježíši, jinak jsem ztracena.

Důvěřuji ti, Pane, že nebudu navěky zatracena! Amen.

Sestra Maria Pierina, Milán

Bílá kronika

Zážitek s Pannou Marií

Seriál Zdivočelá země oživil ve mně všechny ty vzpomínky z let, kdy “všichni měli práci, nebyla taková drahota, byl pořádek...”, jak můžeme teď občas slyšet. Ale já myslím na ty všechny, kteří to zaplatili, tak jako vždycky musí někdo zaplatit pohodlí či nadbytek druhého. Na ty, kterým bylo vzato vše, co vydobyli mozolnatýma rukama, tvrdou prací a odříkáním, na ty, mezi které patřili můj dědeček a babička. Dlouho by se dalo vyprávět o jejich víře a statečnosti.

Nyní se však chci s vámi rozdělit o krásné setkání s Matkou Boží povídáním o tatínkovi mé kamarádce. Byl varhaníkem v naší vesničce, dobrým člověkem, členem JZD a trnem v oku soudruhům. Chodila jsem si hrát s jeho dětmi, jednou mi jeho stará maminka dala nádhernou medailku Panny Marie. Radostné dětství jeho dětí skončilo začátkem osmdesátých let, kdy jim otce odvedli rovnou z práce příslušníci STB, neboť se kdosi z JZD chtěl dostat na jeho místo. Šest let strávil ve vyšetřovací vazbě, zažil týrání a mučení - takové, jak jste mohli vidět v seriálu, ale i jiné rafinované způsoby, tak, aby stopy násilí nebyly viditelné, a přesto člověk cítil mnoho bolesti. Jeho blízcí ho mohli jednou za rok navštívit a přes mříže za asistence dozorců promluvit pár slov. Děti za ním nemohly vůbec. Konečně měl po šesti letech přijít před soud. Naše rodina žila nepokrytě křesťanským životem, já jsem byla zvyklá na výsledky STB při všech možných příležitostech, kdy jsme s mládeží jezdili na výlety po farách atd. Tenkrát nám nepřišlo na mysl, že by se nám mohlo něco stát a ze svého postavení vůči režimu a ze svých pronásledovatelů jsme měli spíše legraci než strach. Proto mi nepřišlo nijak odvážné jít na soudní přelíčení otce mých kamarádek. Den přede mnou tam byla moje maminka a zrazovala mě, že já už nepoznám jeho a on mne, za tu dlouhou dobu. Potom zalitovala: “Nevzala jsem pro něj ani medailku Panny Marie, škoda.”

Měla jsem už naspěch, abych se včas dostala na soud, avšak rychle jsem se šla podívat, kde mám nějakou medailku. Otevřela jsem první šuplík a do očí mi zazářila jakoby přímo nachystaná

velká medailka, darovaná mi babičkou mých kamarádek - maminkou souzeného a odsouzeného vězně. Přišla jsem do soudní síně, když zrovna předváděli vězně. Smutný zástup byl složen z esenbáka (policajta), vězně, policajta, tak se to opakovalo. Ten "můj" vězeň stále nikde. Snad ho opravdu nepoznám. Srdce mi bilo na poplach, když vešel ten poslední. Tato zestárlá, šedivá, unavená a zmučená tvář opravdu patří tomu veselému tatínkovi mých přítelkyň? Ježíši, takovou tvář jsi měl, když Tě za nás, hříšné, vedli na popraviště? "Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolestí, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili" (Iz 53,2-3). Jak je to dávno, co Ježíš za nás zemřel a stále bez zaleknutí a bez soucitu týrají jedni lidé druhé a ostatní přihlížejí, bojí se, či přehlížejí, co se děje.

Přišla jsem blíž a pozdravila, ale vězeň na mě spočinul pohledem jasně vypovídajícím, že mne nepoznal. Snad ani v takové chvíli neměl sílu přemýšlet, kdo mohu být. V soudní síni byli z větší části lidé, kteří nebyli jako přihlížející na těchto procesech poprvé, proto o přestávce stáli ve skupinách a povídali si, já jsem se krčila v koutku a modlila se. Tak tohoto pohledu a tohoto zklamání jsi mne, maminko, chtěla ušetřit. Bála ses, jak snesu pohled na utrpení blízkého člověka. Ale já teď mám na mysli jen to, jak mu předat medailku Naší Paní a co nejvroucněji ji prosím: Pomoz, Matko sedmiboletná, pomoz mi, ať mohu tomu člověku dát znovu naději v Tvou ochranu.

Přestávka skončila a vězňové byli opět vedeni do soudní síně. Mocná neviditelná ruka se opřela do mých zad a tlačila mě k nim. Opravdu jsem ji cítila, tak jako svůj strach z toho, co se stane, když se přiblížím. Už jsem u něj. Podávám mu ruku sevřenou v pěst a on si z ní zlehka, zlehounce, nenápadně vyndává medailku, jako by věděl, že ji tam má hledat. Držím ho za ruku a chrlím ze sebe pozdravy jeho blízkých. Nic se neděje, nikdo nás od sebe neodtrhuje, nikdo nekřičí! Nějaká žena, která to vidí, se snaží chytit za ruku svého muže, prvního vězně, a je hrubě odstrčena příslušníkem VB. Já "svého" vězně ještě stále držím za ruku a vidím, že se mu v očích rodí nové světlo. Nebeská matko, díky!

Po půl roce po tomto zážitku se tatínek mých kamarádek vrátil domů. Jeho dcery byly již vdané a jeho manželství brzy téměř v troskách, neboť bylo těžké najít společnou cestu po těch letech prožitých tak rozdílně. Málokoho napadlo, co všechno hořkého mohlo věznění přinést i po propuštění domů. Díky Bohu, dnes je již vše v pořádku. Důležitější je to, co mi bývalý vězeň po propuštění vypravoval. V době našeho setkání na soudu byl již zlomený člověk, bál se nových a nových výsledků, mučení a týrání, jako by se za tu dobu jistě bál mnohý z nás. Navíc trpěl těžkou zádechou, která byla způsobena dlouhotrvajícím zánětem pohrudnice. Měl pocit, že snad už ani nemůže dýchat. Při každém nadechnutí jej provázely bodavé a řezavé bolesti v oblasti dolních žeber, neustále ho trápil suchý kašel a měl teplotu. Tak těžce se mu dýchalo, měl pocit, že už to dlouho nevydrží. Jeho věznitelé byli však ochotni zavolat lékaře jen k umírajícím, neměl tedy zatím ještě naději na pomoc. Ve chvíli, kdy sevřel ve své dlani medailku Bohorodičky, nabyl pokoj a sílu, najednou se nebál ničeho, ani výsledků, ani svých tyranů. Leže večer ve své cele, dusil se a bolestí z nemoci nemohl se téměř pohnout. Přitiskl medailku Panny Marie na nejbolestivější místo svého ztýraného těla. Do rána bolesti zmizely, dech se mu vrátil a on byl nadobro uzdraven.

S nesmírnou vděčností děkuji Naší Paní, že jsem mohla být tím nástrojem, který si vyvolila pro svůj úmysl, že mohu takto vydat svědectví o její pomoci a nekonečné Lásce Boží. Víím, že Bůh vždy nezamýšlí zázračné uzdravení a nechává člověka sklízet ovoce utrpení, které vybrušuje duši do krásy diamantu, ale také víím, že je zapotřebí mluvit o všech divech, které koná a nezapomenout je. Budiž mu chvála, čest a sláva na věky.

S úctou
J. Č.

Vyšší logika lásky

Podle našeho pouze lidského poznávání, které, jak vidíme, je pouze částečné a tedy omezené, si vytváříme naši lidskou logiku. Jako křesťané však přicházíme do styku s věcmi, které přicházejí shůry. Přicházíme do styku s vyšší logikou víry a lásky.

Tak někteří křesťané, bohužel, i katoličtí, ovlivněni pouze svou přirozenou logikou, považují dnes prostřednictvím Panny Marie za zbytečný a dokonce i rušivý mezičlánek.

Písmo svaté Pannu Marii jako stále působící mezičlánek neuvádí. Je nutné ale jasně vidět, že prostřednictvím naší Matky Boží Písmu neprotiřečí. Její prostřednictvím neskončilo tím, že skrze tuto čistou bytost k nám Pán přišel v těle. Vůlí Pána a našeho milujícího Boha je, že prostřednictvím všech milostí Božích skrze jeho Matku nadále pokračuje. Bůh ve svém Duchu dále v Církvi pracuje a v této činnosti nikdy nepřestal. Ano, máme vpravdě živého Boha. A tento živý Bůh nejvíce živě a aktuálně působí v posledních stoletích a zvláště v tomto, skrze zjevení svého Nejsvětějšího Srdce a skrze svou Matku - její Neposkvrněné Srdce. P. Maria je přece stánek Ducha svatého.

Tato zjevování nás vedou také k tomu, abychom brali Pána Ježíše přítomného v Eucharistii a ve svatostánku vážně - velmi vážně - a přitom s hlubokou a čistou radostí. Hle, z pohledu pouze lidské logiky paradox (vážně-radostně)

- z hlediska vyšší logiky láska
- harmonie.

Neodsuzujme tedy ty, kteří ze své lidské logiky říkají, že nepotřebují Pannu Marii, že mohou ke Kristu přímo. My víme, že z hlediska vyšší logiky lásky platí: jasně, čistě, přímo a plně k Pánu znamená pouze skrze Pannu Marii. To je ten nadpřirozený vztah lásky - svatá harmonie. - To přijměme za své a modleme se za ty, kteří to zatím nepřijímají.

-DRV-

Šedesát let řeckokatolické duchovní správy pro Moravu a Slezsko

V roce 1996 si křesťané řeckobyzantského obřadu připomněli dvě významná jubilea a to 400 let Brest-litevské unie a 350 let Užhorodské unie, tj. sjednocení části východních křesťanů se všeobecnou apoštolskou římskou církví.

Papež Klement VIII. Apoštolskou konstitucí "O unii východních křesťanů s římskou církví" z r. 1595 rozhodl přijmout do té doby oddělené některé biskupy a část východních křesťanů k společnému tělu římské církve.

Vznikem ČSR v r. 1918 byly začleněny do tohoto státního útvaru i dvě řeckokatolické eparchie (biskupství), a to na Podkarpatské Rusi užhorodské a na Slovensku biskupství prešovské. Prešovský vladyka blahé paměti, mučedník Mons. Pavel Petr Gojdič OSBM (Řád sv. Basila Velikého), v otcovské lásce k věřícím východního obřadu, kteří žili v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, zařídil farnost v Praze pro zemi českou a v Brně pro zemi moravskoslezskou. Řeckokatolická farnost pro celou Moravu a Slezsko byla vyhlášena a potvrzena výnosem Ministerstva školství ČSR dne 10. dubna 1937.

Prvním duchovním správcem byl ustanoven o. Jakub Hradil a jeho kooperátory P. Konstantin Kadár pro věřící v Jelení, okres Bruntál, a P. Adrián Levický pro Mikulov a okolí.

P. Jakub Hradil působil jako řeckokatolický farář pro celou Moravu a Slezsko až do r. 1950, kdy byla církev řeckokatolická v ČSR postavena mimo zákon a věřící byli nuceni, aby přešli pod duchovní správu pravoslavné církve. Většina řeckokatolických kněží zachovala věrnost apoštolskému stolci. Tito duchovní byli bývalým režimem vězněni a deportováni ze Slovenska do českého pohraničí. Také P. J. Hradil si počínal statečně a zachoval věrnost katolické církvi. Byl za to vězněn až do amnestie v r. 1960. Po návratu z vězení těžce pracoval až do r. 1968 v dílnách Dopravního podniku města Brna. Potom až do konce života v r. 1986 působil opět v duchovní správě. Veliký dík patří všem kněžím a laikům, kteří o. Hradilovi i jeho početné rodině

pomáhali, zejména v době jeho perzekuce.

Počet řeckokatolíků na Moravě a ve Slezsku byl až do zrušení církve v ČSR v r. 1950 značný. Dokazuje to počet pokřtěných v tomto obřadu, kupř. po druhé světové válce, kdy jich bylo 304. Dosvědčuje to i počet pohřbených, církevně oddaných a biřmovaných katolíků byzantského obřadu.

Po obnovení činnosti řeckokatolické církve v celé ČSR v r. 1968 i o. Hradil sloužil v řeckobyzantském obřadě v kostele u sv. Josefa v Brně až do konce r. 1971, kdy mu byl opětovně odňat státní souhlas pro vysluhování východní liturgie. Tím byla znemožněna duchovní správa pro křesťany tohoto východního sjednoceného obřadu na Moravě a ve Slezsku.

Po změně politického systému v r. 1989 bylo obnoveno vysluhování řeckobyzantského obřadu a v r. 1992 byl ustanoven duchovním správcem pro Moravu a Slezsko o. Ing. Pavel Vácha. Působil v Brně do června 1993. Od června 1993 byl ustanoven za duchovního správce pro brněnskou řeckokatolickou farnost, a okolí P. Josef Blaščák, v té době ještě tajemník řeckokatolické bohoslovecké fakulty v Prešově. Do konce r. 1995 byla byzantská liturgie sloužena v Brně jedenkrát měsíčně. Od 1.1.1996 je v Brně trvalá řeckokatolická duchovní správa s pravidelným konáním bohoslužeb.

Jak je patrné z matričních údajů, do r. 1950 byl značný počet věřících východního sjednoceného obřadu. Po zákazu činnosti řeckokatolické církve v ČSR se situace v tomto směru nepříznivě změnila. Věřící převážně přešli k západnímu obřadu.

Milosti Boží je v Brně opět živá řeckokatolická farnost s dobrým pěveckým sborem sv. Prokopa, řízeným dirigentem Miroslavem Hábou. Za Boží ochranu jsme Boží Prozřetelnosti poděkovali archijerejskou sv. liturgií v neděli dne 15. června 1997 v 10.15 hodin v kostele sv. Máří Magdaleny v Brně, v Masarykově ulici. Archijerejskou sv. liturgii sloužil Mons. Ivan Ljavinec, biskup - exarcha řeckokatolické církve v České republice. Při této příležitosti brněnští řeckokatolíci vyprošovali Boží požehnání i svým příznivcům a zvláště otci Stanislavu Fialovi, O. H., provinciálu hospitálského řádu sv. Jana z Boha, tzv. milosrdných bratří, a též P. Antonínu Vojtěchovi Jenišovi, generálnímu představenému kongregace bratří Nejsvětější svátosti (petrinů), za velkou pomoc při organizování našich bohoslužeb.

P. Josef Blaščák

*Pán zapaluje srdce malých duší ohněm své lásky, i když je jejich pastýři nechají na holičkách, i když musí žít uprostřed hříšníků.
Sv. Řehoř Veliký*

*Chránit a podporovat život, mít ho v úctě a milovat ho je úkol, který Bůh ukládá každému člověku.
Jan Pavel II.*

Zvláštní příloha Světla č. 27/97

I v Hrabyni jsou naši bližní

Podobenství o milosrdném Samaritánovi velmi přesně charakterizuje pravou lásku k bližnímu. Právě z tohoto podobenství vyplývá, že pravá a pravdivá láska k bližnímu znamená trvalou ochotu a připravenost ke službě těm, kteří ji potřebují a sami si nemohou pomoci. Mezi nejpotřebnější a z pohledu 25. kapitoly evangelia sv. Matouše nejmenší jistě patří i naše sestry a bratři na invalidním vozičku v hrabyňském rehabilitačním areálu. Mají sice standardní sociální i zdravotní zajištění, ale ve stresových chvílích nemají možnost stálého kontaktu s eucharistickým Ježíšem a mnozí ani na svém pokoji potřebné soukromí pro modlitbu. My zdraví, kteří můžeme kdykoliv navštívit eucharistického Ježíše a přijmout jej častěji při eucharistické oběti, si situaci

přátel v Hrabyni ani nedovedeme představit.

Již od roku 1991 se hovoří o vytvoření základních podmínek pro duchovní život výstavbou duchovního centra přímo v hrabyňském areálu. Pro 40-70 současných účastníků eucharistické oběti je vytvoří kaple se stálou přítomností eucharistického Ježíše, pro všechny, tj. i pro těch dalších 500, místo pro poradenskou službu a různou zájmovou činnost. Autoři této myšlenky vycházeli z přesvědčení, že i ostatní obyvatelé areálu, tj. i ti, kteří dosud nejsou účastníky eucharistické oběti, rádi vyhledají místo pro nerušené přemýšlení a přiblíží se Kristu, v němž poznají jedinou jistotu v obtížných situacích.

Současná doba je pro realizaci této myšlenky velmi příznivá. Otec biskup ostravskoopavské diecéze nejenže vyhlásil zkvalitnění pastorace zdravotně postižených v Hrabyni za jednu ze svých priorit, ale doslova burcuje své spolubratry v kněžské službě na jejich shromážděních, věřící své diecéze při pastoračních cestách a všechny lidi dobré vůle ve sdělovacích prostředcích všeho druhu, aby pomáhali modlitbou, obětí, nabídkou volného času a přátelství a podle svých možností i finančně při zajišťování potřebných prostředků pro výstavbu duchovního a kulturního centra v hrabyňském areálu. Potřeby zdravotně postižených v Hrabyni v souladu s přáním otce biskupa vnímá i současné vedení Charity Ostrava, které vzhledem k nynější účasti na eucharistické oběti rozhodlo, aby v areálu byla vybudována kaple pro 100 zdravotně postižených na vozičku a v jejím podzemí prostory pro zájmovou a poradenskou činnost, rozhovory v duchovním, ubytování vedoucího a správce, pro krátkodobé pracovníky i potřebné garáže.

Bylo rozhodnuto, že budou vytvořeny i podmínky pro 12 chráněných pracovních míst pro zdravotně postižené. Realizace projektu bude tak nabídkou služeb církve pro všechny obyvatele areálu a vytvoří technické podmínky pro systematickou pastorační v areálu. Úspěšnost záměrů vyžaduje i vhodné působení mezi personálem, v širokém okolí, v celé diecézi a vzhledem k poslání Rehabilitačního centra pro celou republiku i v celé české církvi, aby všichni lidé dobré vůle, ale zejména mladí lidé se naučili ve smyslu zmíněného podobenství sloužit potřebným. V současné době jsme si zvykli všechny aktivity hodnotit ekonomicky. Jsem přesvědčen, že právě dobrá evangelizace a pastorační v hrabyňském areálu naučí s pomocí působení Ducha sv. doprovázet modlitbou a obětí všechny ostatní činnosti církve v naší vlasti a areál se stane místem, které bude svolávat Boží požehnání. Ježíš Kristus, který jistě miluje své přátele v Hrabyni, odmění tuto naši službu těm nejmenším oživením touhy mladých mužů a žen po kněžském a řeholním povolání a požehná i veškeré činnosti na obnově celé naší společnosti.

Finanční prostředky na vybudování Duchovního a kulturního centra pro zdravotně postižené v Hrabyni lze posílat na BÚ u KB Ostrava č.:

196351820227/0100 konst. Symbol 379, VAKUS 749 20 Vítkov. Každý měsíc je obětována za živé i zemřelé příznivce mše svatá.

O datu a času informuje v přiměřené době RADIO PROGLAS. Všem příznivcům, kteří toto dílo jakýmkoliv způsobem podporují, předem děkujeme a ujišťujeme je stálou vzpomínkou v modlitbě. Zdravotně postižení společně se svými přáteli a příznivci podporují toto dílo i modlitbou živého růžence v šesti růžích.

Miroslav Machálek